

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Ing. Bc. N. T.**, zast. JUDr. Radimem Hanákem, Ph.D., advokátem se sídlem Hvězdova 1734/2c, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2021, č. j. 2 Ad 34/2019-123,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádost žalobkyně o zproštění JUDr. Radima Hanáka, Ph.D., advokáta se sídlem Hvězdova 1734/2c, Praha, zastupování a ustanovení nového zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se z a m í t á**.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Radimovi Hanákovi, Ph.D., advokátovi se sídlem Hvězdova 1734/2c, Praha, **se u r č u j e** částkou ve výši 2600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. MPSV-2019/229313-911. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčino odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 11. 2018, č. j. 10581/18/AB, kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání příspěvku na bydlení ode dne 15. 7. 2015 stěžovatelce. Důvodem nepřiznání příspěvku na bydlení bylo, že stěžovatelka ani na výzvu nedoložila zákonem požadované podklady, na jejichž základě lze příspěvek na bydlení přiznat.

[2] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u městského soudu, který ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Městský soud konstatoval, že stěžovatelka byla dne 26. 8. 2015 vyzvána, aby se osobně dostavila k doplnění její žádosti o přiznání příspěvku na bydlení, a doložila k žádosti chybějící

doklady, tj. nájemní smlouvu, příjmový formulář, formulář nákladů na bydlení a doklady o platbách. Výzva byla stěžovatelce doručena dne 15. 9. 2015, nijak však na ni nereagovala. Městský soud dále upozornil, že podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), žádost o příspěvek na bydlení musí obsahovat doklad o výši příjmů oprávněné osoby a osob společně posuzovaných v rozhodném období a doklad o tom, že byt je užíván na základě nájemní smlouvy nebo na základě vlastnického práva, a doklad o výši nájemného a nákladů za plnění poskytovaná s užíváním bytu. Nepředloží-li žadatel tyto doklady při podání žádosti, musí tak učinit na výzvu správního orgánu, jinak mu nemusí být dávka přiznána. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zákonem předpokládané doklady nedoložila ani k žádosti, ani na výzvu správního orgánu, nelze správním orgánům vytykat, že jí příspěvek na bydlení nepřiznaly.

[4] Ani skutečnost, že bylo rozhodnutí vydáno po lhůtě pro vydání rozhodnutí, není dle městského soudu důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Je-li správní orgán po určité době správního řízení nečinný, neznamená to, že je jeho rozhodnutí vzešlé z takového řízení nezákonné. Rozhodnutí žalovaného není ani nepřezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné rozhodovací důvody. Nepřezkoumatelnost nezakládá, že žalovaný nereagoval na každou námitku, která se k předmětnému řízení ani nevztahuje. Ani městský soud se neměl důvod vyjádřit k námitkám, které se vztahovaly k příkořím, kterých se měly správní orgány dopustit v jiných řízeních. Městský soud nenašel ani žádnou indicii, že by správní orgány postupovaly úmyslně nezákonně nebo stěžovatelku jakkoliv diskriminovaly.

[5] V kasační stížnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítala, že její matka, u které bydlí, nebyla účastnicí správního řízení, a tedy nebylo možno po ni požadovat žádné doklady (především nájemní smlouvu a potvrzení o příjmech), a to i s ohledem na ochranu jejích osobních údajů. Její matka není ani společně posuzovanou osobou – to konstatoval soud v občanskoprávní záležitosti stěžovatelčiny matky při posuzování její žádosti o osvobození od soudních poplatků, neboť matka vůči stěžovateli nemá vyživovací povinnost. Stěžovatelka nemohla dokládat absenci svých příjmů, neboť neexistence právních skutečností se neprokazuje. Příslušnou část formuláře o svých příjmech navíc proškrtla, a správní orgány tak měly takto vyplněnou žádost interpretovat tak, že stěžovatelka nemá žádné příjmy. Správní orgány ani neměly po stěžovateli požadovat předložení nájemní smlouvy, když opakovaně uváděla, že bydlí u své matky pouze na základě ústní dohody, stranou nájemní smlouvy je pouze její matka. Stěžovatelka též poukázala na zhoršení svého zdravotního stavu a nemožnost dostavit se ze zdravotních důvodů. Městský soud pochybil rovněž v tom, že při jednání stěžovatelce sdělil, že nemá právo na advokáta před soudem I. stupně, přitom každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, a to od počátku řízení. Postup městského soudu i správních orgánů stěžovatelka v kasační stížnosti opakovaně označuje za diskriminační. Rozhodnutí žalovaného stěžovatelka považuje za nepřezkoumatelné, neboť nereagovalo na veškeré její odvolací námitky, napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný z obdobného důvodu. Rozhodnutí správních orgánů jsou rovněž nezákonná vzhledem k předcházející nečinnosti správního orgánu I. stupně potvrzené rozsudkem městského soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 A 4/2019-66.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelčina matka ve správním řízení nikdy netvrdila, že by se považovala za účastníka správního řízení. Matka stěžovatelky měla být osobou společně posuzovanou, nicméně k takovému závěru ve správním řízení nebyl dostatek informací, neboť stěžovatelka své bytové poměry neosvětlila. Stěžovatelce mohlo svědčit nájemní právo jako osobě žijící spolu s nájemcem, k prokázání bytových poměrů tedy stačilo předložit nájemní smlouvu uzavřenou mezi její matkou a pronajímatelem. Stěžovatelka však nedostala svým povinnostem, neboť nevyhověla výzvě správního orgánu I. stupně, a tedy

pokračování

nezbývalo než její žádosti nevyhovět. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[7] Pro účely řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud stěžovatelce usnesením ze dne 23. 11. 2021, č. j. 5 Ads 331/2021-56, ustanovil zástupcem JUDr. Radima Hanáka, Ph.D., advokáta se sídlem Hvězdova 1734/2c, Praha, a zároveň jej vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce kasační stížnost stěžovatelky upravil tak, aby její argumentační úroveň odpovídala požadavkům kladeným na mimořádný opravný prostředek. Stěžovatelka dne 23. 12. 2021 zaslala zdejšímu soudu podání, které Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako žádost o zproštění zástupce povinnosti zastupovat stěžovatelku, žádost o ustanovení nového zástupce, žádost o prodloužení lhůty k úpravě kasační stížnosti a žádost k zaslání soudního a správního spisu k městskému soudu, aby z něj stěžovatelka mohla činit opisy a výpisy. Stěžovatelka se vymezila proti způsobu, kterým ustanovený zástupce hájí její zájmy, dle jejího názoru předjímá postup a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a „*rozhoduje nezákonně*“, neboť brání meritornímu posouzení věci a ve skutečnosti hájí zájmy žalovaného.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí v zásadě otázku možnosti nepřiznat příspěvek na bydlení v případě, kdy žadatel ani na výzvu nedoplní zákonné náležitosti žádosti, otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, diskriminačního postupu ze strany správních orgánů a městského soudu, otázku nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů z důvodu předchozí nečinnosti a otázku práva na právní pomoc v soudním řízení. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Naopak městský soud posoudil případ stěžovatelky zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud pro lepší srozumitelnost úvodem shrnuje, že stěžovatelka podala dne 3. 8. 2015 žádost o příspěvek na bydlení, ve které však neuvedla v podstatě nic kromě svých identifikačních a kontaktních údajů. Správní orgán I. stupně ji výzvou ze dne 26. 8. 2015 vyzval, aby se do osmi dnů dostavila k doplnění žádosti a doložila v souladu s § 68 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře tyto podklady: nájemní smlouvu, příjmový formulář a doklad o výši nákladů na bydlení. Výzva byla stěžovatelce doručena dne 14. 9. 2015 fikcí (o den později byla vložena do schránky). Dne 14. 9. 2015 správní orgán I. stupně stěžovatelce zaslal obdobnou výzvu prostřednictvím emailu. Dne 4. 1. 2018 pak správní orgán I. stupně rozhodl, že se stěžovatelce příspěvek na bydlení nepřiznává, protože nedoložila, že byt je užíván na základě nájemní smlouvy. Žalovaný se s tímto rozhodnutím ztotožnil a dále uvedl, že nebyly doloženy ani ostatní zákonem požadované doklady.

[13] Nejvyšší správní soud se předně zabýval stěžovatelčinou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře již mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. V nyní posuzované věci žalovaný ve svém rozhodnutí jasně vysvětlil, že důvodem nepřiznání příspěvku na bydlení bylo, že stěžovatelka ani na výzvu nedoložila právní titul k užívání bytu. Nadto nedoložila ani další zákonem předvídané doklady, které mají být přiloženy k žádosti. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že takové odůvodnění je zcela dostatečné. Nebylo úkolem žalovaného reagovat na námitky, které souvisely s jinými správními řízeními (např. o žádosti o pomoc v hmotné nouzi či o zprostředkování zaměstnání). Stejně tak městský soud vypořádal stěžovatelkou vznesené námitky, které se týkaly posuzované věci, a z jeho rozhodnutí je patrné, proč žalobu zamítl. Rozhodnutí správních orgánů ani městského soudu tedy nepřezkoumatelná nejsou.

[14] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud stěžovatelka výzvě k doložení zákonem požadovaných podkladů bez dalšího nevyhověla, správním orgánům nezbylo než příspěvek na bydlení nepřiznat. V kasační stížnosti stěžovatelka sice tvrdí, že se včas omluvila ze zdravotních důvodů, o čemž mají svědčit lékařské zprávy založené ve spise ze dne 5. 10. 2018 a ze dne 29. 4. 2021, již jen z porovnání uváděných dat je však evidentní, že lékařské zprávy nemohou ničeho vypovědět o stěžovatelčině nemožnosti dostavit se ke správnímu orgánu I. stupně v září roku 2015. Požadovali-li pracovníci správního orgánu I. stupně po stěžovatelce doklady týkající se její matky (potvrzení o výši důchodu, nájemní smlouvu k bytu), jak vyplývá ze svědecké výpovědi stěžovatelčiny matky, se kterou se Nejvyšší správní soud seznámil ze záznamu z jednání před městským soudem, nejednalo se z jejich strany o žádné pochybení, neboť potřebné doklady lze požadovat i po osobách společně posuzovaných (srov. § 61 odst. 3 a 4 zákona o státní sociální podpoře), přičemž žila-li stěžovatelka se svojí matkou, jak tvrdí, byla její matka osobou společně posuzovanou (viz § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře) – stěžovatelčin odkaz na rozhodnutí ve věci osvobození od soudních poplatků v civilním řízení je v tomto ohledu irelevantní, neboť soudy při posuzování otázky soudních poplatků ze zákona o státní sociální podpoře nevycházejí. Ani obavy z porušení předpisů o ochraně osobních údajů při předložení informací o stěžovatelčině matce bez jejího souhlasu nejsou namístě, neboť orgány státní sociální podpory jsou oprávněny zpracovávat údaje potřebné pro rozhodování o dávkách státní sociální podpory ze zákona (srov. § 63 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře), tedy i bez souhlasu subjektu údajů. Nutno též podotknout, že doklad o výši příjmů (resp. starobního důchodu) stěžovatelčiny matky neměl sloužit k posouzení, zda je schopna stěžovatelku živit, jak se zřejmě mylně stěžovatelka domnívá, nýbrž k tomu, aby mohly správní orgány ověřit naplnění zákonných podmínek pro vznik nároku na příspěvek na bydlení a určit jeho výši.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu správních orgánů či městského soudu ani náznak diskriminačního postupu, a to zjednodušeně řečeno proto, že žádost bez doložení zákonem požadovaných dokladů by byla neúspěšná v případě jakéhokoliv jiného žadatele. Naopak, ze spisu vyplývá, že se správní orgán I. stupně nespokojil pouze s doručením jedné výzvy k předložení potřebných dokladů, což by bylo postačující, ale dokonce stěžovatelku kontaktoval souběžně emailem. Ani z jedné z výzev přitom nelze seznat nic, co by poukazovalo na neuctivé či jakkoliv diskriminační jednání vůči stěžovateli. Ani v nečinnosti správních orgánů (správní orgán I. stupně rozhodl po zhruba 3 letech od podání žádosti) Nejvyšší správní soud nespatřuje diskriminační motiv – jak plyne ze správního spisu, správní orgán I. stupně o nepřiznání příspěvku na bydlení rozhodl bez zbytečného odkladu, v důsledku pochybení některého z pracovníků ovšem nedošlo k formálnímu vydání a odeslání tohoto rozhodnutí.

[16] Co se týče nečinnosti správních orgánů, v důsledku které došlo k mnohonásobnému překročení lhůt pro vydání rozhodnutí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve své judikatuře již mnohokrát potvrdil, že nedodržení procesních lhůt nezákonnost rozhodnutí nezakládá – např. rozsudky ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, či ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41. Nečinnost správního orgánu může zavdat důvodnosti žaloby pouze v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. Jak však v kasační stížnosti uvádí sama stěžovatelka, nečinnostní žalobu podala a byla úspěšná – městský soud výše citovaným rozsudkem č. j. 10 A 4/2019-66 přikázal správnímu orgánu I. stupně, aby ve lhůtě 10 dnů ode dne nabytí právní moci uvedeného rozsudku o stěžovatelčině žádosti rozhodl. V tomto ohledu tedy bylo ochráně stěžovatelčiných práv učiněno zadost.

[17] Stěžovatelka též vyslovila nesouhlas s tím, že jí v řízení o žalobě nebyl ustanoven zástupce z řad advokátů, ačkoliv o ustanovení zástupce požádala. Městský soud usnesením ze dne 6. 4. 2021, č. j. 2 Ad 34/2019-59, stěžovatelčinu žádost zamítl, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelka podala perfektní žalobu, nejedná se o složitou věc, a je tak zřejmé, že právní zastoupení k hájení stěžovatelčiných práv bylo zbytné. Stěžovatelka proti tomuto usnesení brojila kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, neboť se s názorem městského soudu ztotožnil. Nejvyšší správní soud setrvává na názoru, že neustanovením zástupce nebylo nepřiměřeně zasaženo do jejího práva na právní pomoc. K tomu zdejší soud poznamenává, že právo na právní pomoc nezaručuje ustanovení zástupce pro soudní řízení bez dalšího – je třeba naplnit zákonné podmínky, přičemž tak tomu v posuzované věci nebylo, jak vyplývá z rozsudku č. j. 1 As 124/2021-28.

[18] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení městského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji (výrok I.).

[19] Pokud jde o stěžovatelčinu žádost o zproštění zástupce povinnosti ji zastupovat a ustanovení nového zástupce, Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro takový postup neshledal důvody, a proto stěžovatelčinu žádost zamítl (výrok II.).

[20] Stěžovatelka sice podala bezvadnou kasační stížnost, nicméně v řízení o kasační stížnosti je zastoupení advokátem pro fyzické osoby nedisponující právním vzděláním povinné, a Nejvyšší správní soud tedy stěžovatelce ustanovil zástupce pro řízení o kasační stížnosti, kterému stanovil lhůtu, aby kasační stížnost stěžovatelky kvalifikovaným způsobem upravil tak, aby měla logickou

strukturu a úroveň argumentace takovou, jaká se od kasační stížnosti jakožto mimořádného opravného prostředku očekává. Zástupce stěžovatelky tak ve lhůtě učinil a z ničeho nevyplývá, že by se nesnažil hájit stěžovatelčiny zájmy či tak činil nekvalifikovaným způsobem; neučinil ani žádné podání, které by stěžovatelku mohlo jakkoliv poškodit. Stěžovatelce zastoupení advokátem nebránilo, aby uvedla cokoliv nad rámec řečeného ustanoveným zástupcem. Ustanovení nového zástupce by postrádalo smyslu, neboť stávající zástupce kvalifikovaným způsobem stěžovatelčinu kasační stížnost upravil, účel zastoupení v řízení o kasační stížnosti tak byl naplněn a nic nebránilo posouzení věci.

[21] O stěžovatelčině žádosti o prodloužení lhůty k úpravě kasační stížnosti nebylo nutno samostatně rozhodovat – zástupce stěžovatelky včas kasační stížnost upravil. Stěžovatelka i její zástupce mohli i nadále kasační stížnost doplňovat a rozšiřovat, neboť Nejvyšší správní soud vzhledem k tomu, že již kasační stížnost podaná přímo stěžovatelkou bez zastoupení byla bezvadná, nepostupoval podle § 106 odst. 3 s. ř. s. (nevyzýval k odstranění vad kasační stížnosti), a nedošlo tak ke koncentraci řízení, po které by již nebylo možno kasační stížnost rozšiřovat (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05, N 27/40 SbNU 219). Vzhledem k tomu, že byl v řízení o kasační stížnosti jasně vymezen předmět přezkumu a byly zřejmé stěžovatelčiny argumenty, Nejvyšší správní soud nepovažoval za účelné zasílat soudní a správní spis k městskému soudu, jak požadovala stěžovatelka. Byla ostatně zastoupena advokátem, kterému nic nebránilo do těchto spisů nahlížet přímo u Nejvyššího správního soudu, pokud by jakožto právní profesionál považoval takový postup za potřebný.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se s ohledem na skutečnost, že odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), opírá o § 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, nicméně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti vůči neúspěšné stěžovatelce mu podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nenáleží (výrok III.)

[23] Stěžovatelce byl usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2021, č. j. 5 Ads 331/2021-56, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Radim Hanák, Ph.D. V takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby, a to i) první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a ii) doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony náleží zástupci odměna, a to ve výši 2000 Kč [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu], zvýšená o 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů v částce 2600 Kč (výrok IV.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu